

Na drugim planie, nad dzieckiem – zielony sad. Za kobietą, po lewej stronie, fragment wsi. Na trzecim planie dolina w niebieskawych barwach. Nicco po prawej miasto nad rzeką. Za doliną płaskowyż. Jego linia wyznacza horyzont. Ponad horyzontem czyste bładoniebieskie niebo.

Cechą malarstwa tego czasu jest perspektywa powietrzna. Polega ona na różnicowaniu planów obrazu pod względem barw. Pierwszy plan posiada barwy intensywne, drugi utrzymany jest w stonowanej, zielono-brązowej kolorystyce, natomiast w trzecim zastosowano barwy szaroniebieskie. W ten sposób obraz uzyskuje iluzję głębi i oddaje wrażenia towarzyszące oglądaniu rozległych panoram.

Obraz jest przykładem szesnastowiecznego malarstwa flamandzkiego o charakterze religijnym. Ukazana scena, nawiązująca do kompozycji Leonarda da Vinci „Święta Anna Samotrzecia”, ma charakter symboliczny. Symboliczny jest gest dosiadania baranka przez Chrystusa, zapowiadający jego przyszłą ofiarę, oraz to za kobietą i dzieckiem. Symbolizuje ono życie doczesne i wieczne. W opisywanym obrazie uwagę zwracają również relacje między postaciami, które – prócz wzroku – oparte są na dotyku, posiadającym swoje wymowne znaczenie. Madonna próbująca powstrzymać Chrystusa nie dotyka jego ciała, lecz niebieskiej szarfy, którą jest przepasany. Gest ten jest słabszy i skazany na niepowodzenie wobec gestu Dzieciątka, trzymającego oburącz baranka – swoje przeznaczenie.

gładko na ramiona. Jasne, ruda we włosy są lekko skręcone. Odstaniają wysokie czoło i miękko spływają wzdłuż szyi. Jasne łagodne brwi, oczy ciemne, o migdałowym wykroju. Prosty, wąski nos. Usta lekko uśmiechnięte. Madonna wyciąga ramiona w prawo, próbując przytrzymać dziecko. Lewa noga zgięta w kolanie, podciągnięta aż do piersi. Prawa noga wyciągnięta na trawie. Kobieta ubrana jest w suknię o ciemnoniebieskiej barwie i otulona jasnoczerwoną tkaniną, która spowija lewe ramie i nogi postaci, odsłaniając fragment bosych stopy.

Madonna spogląda w prawo, ku dołowi, na Dzieciątka, próbując je pochwyć.

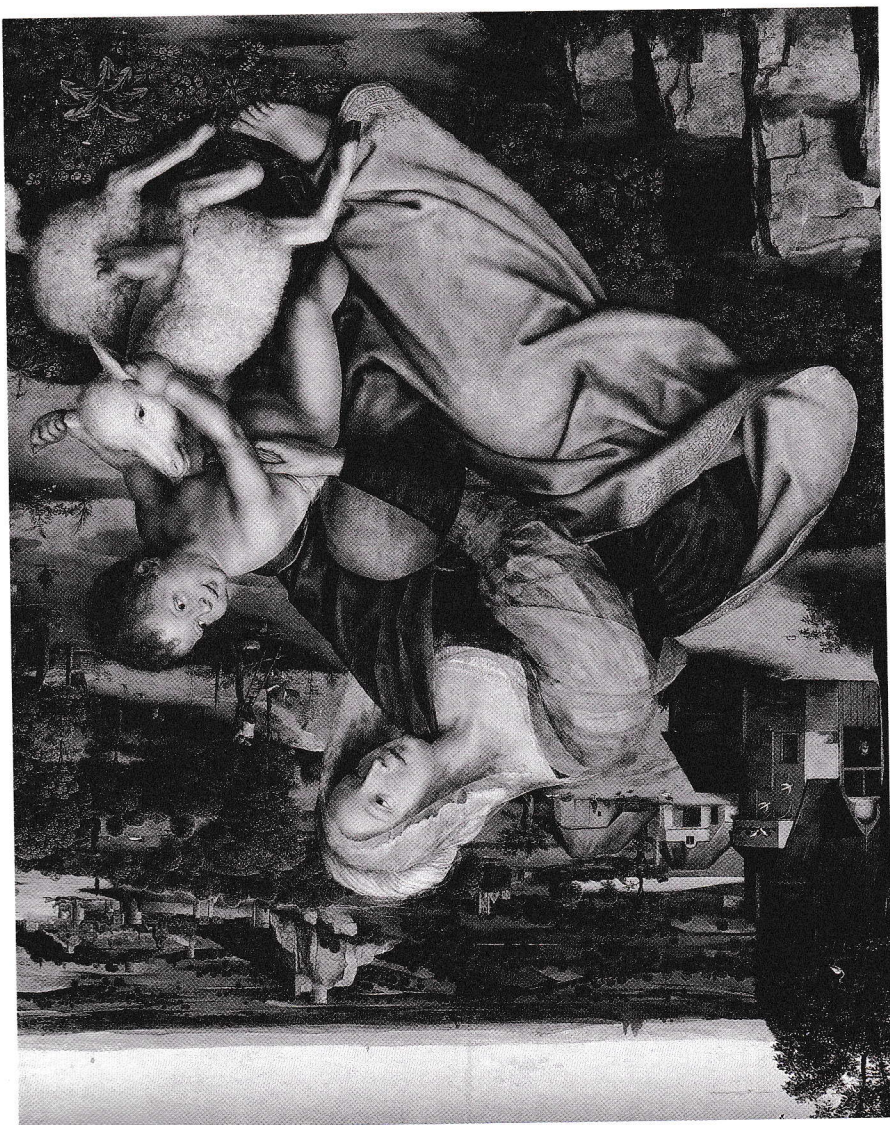
Nagi chłopiec stoi zwrócony w prawo. Głowę pokrytą rudawymi drobnymi lokami odwraca ku Madonnie. Jego ciemne oczy spoglądają na matkę. Twarz o pucołowatych policzkach. Mały nosek. Pulchne, uśmiechnięte usta.

Ramiona chłopca wyciągnięte w prawo, w kierunku baranka. Dłoni próbują złapać go za uszy. Chłopiec podnosi lewą nóżkę. Usituje dosiąść baranka, wyrrywając się z objęć kobiety. Wokół ta!!! Dzieciątka przewiązane jest wąską błękitną szarfą.

Na dole, po prawej stronie, na trawie baranka. Sierść baranka jest biała, delikatna, gęsta, mocno skręcona. Jego przednie prawe kopyto spoczywa na stopie Madonny. Baranek odycha i kark i łeb do tyłu. Patrzy w stronę kobiety. Murawa, na której rozgrywa się główna scena, przedstawiona jest bardzo drobniawo. W lewym dolnym rogu – fragment skały o błękitnawej barwie.

Obraz Quentina Massysa „Madonna z Dzieciątkiem i barankiem na tle krajobrazu”, 1520 rok

Technika: olej na desce

Wymiary: wysokość – 112 centymetrów, szerokość – 88 centymetrów

Własność: Fundacja imienia Raczyńskich przy Muzeum Narodowym w Poznaniu

Obraz przedstawia Matkę Boską z Dzieciątkiem i barankiem. Scena rozgrywa się w plenerze, na tle zabudowań i sadu, za którymi w oddali znajduje się ufortyfikowane miasto.

Na pierwszym planie dominują intensywne kolory: czerwien, błękit, biel, róż oraz zielen.

Młoda kobieta siedzi na ziemi, zwrócona w prawą stronę. Na pochylonej w prawo głowie białej półprzezroczysty welon spływający

planie – różne odcienie błękitu.

Drugi plan utrzymany jest w spokojnej kolorystyce z dominującą rolą zieleni. Na trzecim